

DE INTERNATIONALE VROUWENDAG VOOR DEN VREDE.

Na afloop van den in het Concertgebouw te Amsterdam gehouden Internationalen Vrouwendag voor den Vrede, werd er een stoet gevormd, die door Amsterdam trok. De stoet werd geopend door op de gong slaande vrouwen en meisjes (zie onze foto links); daarna kwamen de tegen den oorlog protesteerende vrouwen, verschillende doeken met opschriften met zich voerende.

MEVROUW BLAUWBAARD

Het opflikkerend haardvuur wierp zijn gouden schijnsel op Nora Vernede's bekoorlijk gelaat. Het licht was nog niet aangestoken, doch Nora en haar verloofde, — morgen haar echtgenoot — hadden voldoende aan de flikkerende vlammen in den ouderwetschen haard. Anton Keeling was reeds sedert vier jaar met Nora geengageerd, en ofschoon hij een verantwoordelijke betrekking aan een bankinstelling bekleedde, was hij eerst kort geleden in staat gesteld met Nora den dag te bepalen waarop zij man en vrouw zouden worden.

Drie weken geleden was hij de huiskamer bij Dora binnengestormd, terwijl zij voor de piano zat, had haar in de armen genomen en haar verteld, dat hem een buitenkansje te beurt gevallen was, dat hem in staat stelde haar te vragen hem tot den gelukkigsten man van de wereld te maken. Zijn knap gelaat straalde zoo'n geluk uit en zijn oogen glinsterden van zulk een vurige liefde, dat Nora er geheel door bevangen was en diep blozende toestemde over drie weken te trouwen, ten minste als zij in dien tijd met haar uitzet gereed kon komen.

Anton had vroolijk gelachen, toen zij voorstelde te trouwen in een blauw mantelpak en hoed, ten einde zoo min mogelijk geld uit te geven.

„Neen, lieveling," had hij haar teeder geantwoord, „de geheele stad moet zien welke een bekoorlijke bruid ik trouw, en nu je geen ouders meer hebt, die je in deze dagen met raad en daad kunnen helpen, zal ik mijn tante Cato vragen of je de weken, die ons nog van ons huwelijk scheiden bij haar door mag brengen; zij zal wel zorgen dat je er uitziet zooals een bruid er moet uitzien, van je oranjebloesems tot je satijnen sleep."

En zoo gebeurde het dat Nora en haar bruidegom bij elkander zaten in tantes smaakvol boudoir, vol geluk de bijzonderheden besprekende van den volgenden dag, den dag, die een keerpunt in hun leven zou wezen.

Aan Nora's kleine linkerhand schitterde een prachtige diamanten ring, het laatste geschenk van haar verloofde; en zelfs haar op dit gebied weinig ervaren oogen vertelden haar, dat het een ring van zeer groote waarde moest zijn. Terwijl ze naar den schitterenden steen keek, kwam er opeens een rimpel op haar glad voorhoofd.

„Een gulden voor je gedachten, schat!" zei haaraanstaande lachend.

Zij keek blozend naar hem op.

„Tonny, ik heb je al meermalen iets willen vragen, en steeds niet gedurfd."

Hij trok haar naar zich toe.

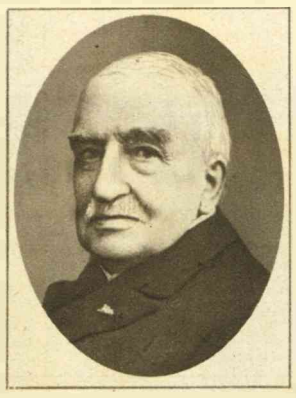
„Zeg me wat het is, liefste!"

„Je hebt me nog niet verteld, hoe je aan.... aan dit plotselinge fortuin gekomen bent, dat ons in staat stelt veel spoediger te trouwen dan we verwacht hadden," begon ze aarzelend. „Is het een heel groot geheim, of mag ik er naar raden?"

Hij glimlachte.

„Ik geloof dat je het nimmer raden zult, kindlief! Het heeft niets met mijn betrekking aan de bank uitstaan, ik ben daar nog in dezelfde positie. Morgen zal ik je mijn geheim vertellen, als je mijn dierbare vrouw bent, want dan weet ik dat je mijn geheim zult eerbiedigen."

„Je denkt toch niet, Anton, dat ik je geheim verraden zou, als ik het nu wist?" vroeg ze in pijnlijke verrassing.

PAUL BARON DE BIEBERSTEIN ROGALLA ZAWADSKY †, die gedurende 45 jaar lid der Gedeputeerde Staten en 50 jaar lid der Provinciale Staten van Limburg was, is in den ouderdom van bijna 90 jaar overleden.

Ds. D. C. C. STAP, predikant der Ned. Herv. Kerk te Wijk bij Duurstede, vierde den 1en April zijn 40-jarig jubileum. Ds. Stap stond achtereenvolgens in verschillende gemeenten en sedert 1881 in zijn tegenwoordige.

„Natuurlijk niet, schat," antwoordde hij snel. „Maar niemand dan mijn vrouw mag weten hoe ik aan mijn plotselingen rijkdom, of beter gezegd, welstand gekomen ben. Op den een of anderen dag lekt het uit en zal ik er de consequenties van moeten aanvaarden. In allen geval, lieveling, ben ik verheugd mijn vrouwtje een luxe te kunnen aanbieden, waarvan ze niet gedroomd had."

Zij vleide haar hoofd tegen zijn schouder, zoodat haar krullend haar hem het gezicht streelde.

„Ik ben zeer nieuwsgierig een kijkje te nemen in Blauwbaards kamer, en te zien welk geheim ze bevat, Tonny", lachte ze. „Ik zie je bekentenis te gemoet!"

„En ik, liefste, zie het oogenblik te gemoet, waarop ik mijn vrouw zal kunnen vertellen, wat een slechten kerel ze getrouwd heeft, iemand, die misschien spoedig door iedereen besproken zal worden; een noodlot waarin mijn schattig vrouwtje dan ongetwijfeld ook zal moeten deelen."

„St! Dat mag je niet zeggen,' zei ze zacht. „Ik wil niet hebben, dat je zoo spreekt over den man dien ik liefheb en die morgen mijn echtgenoot zal zijn."

Hij hield haar innig omvat en geen van beiden sprak gedurende eenige oogenblikken. Nora vergat haar angst over de onbekende herkomst van haar bruidegoms ruime middelen; ze vergat alles behalve dat ze zich in de armen bevond van den eenigbeminden man.

Toen hij eindelijk afscheid nam, kuste hij haar en zei: „Goeden nacht, lieveling! God geve, dat het geluk dat ons tegenlacht, onze bestendige metgezel zal blijven in ons huwelijk!"

„Goeden nacht, ondeugende man! Ik zal droomen van jou en jouw wonderbaar geheim; het geheim waarvan je bang was dat ik het verraden zou."

Hij keek haar glimlachend aan. „Dat was maar een grapje, kindlief! Als ik je mijn leven vertrouw, vertrouw ik je ook mijn geheim."

De deur sloot achter hem en Nora keerde naar het boudoir terug. Ze wilde nog eenigen tijd alleen zijn, en tante Cato bezat levenswijsheid genoeg om zich onzichtbaar te houden, als ze meende dat haar gezelschap gemist kon worden.

Nora begaf zich naar de sofa, waarop ze daarstraks beiden gezeten hadden, in gelukkigen kout den dag van morgen besprekende. Daar ziet ze op de plaats waar haar verloofde gezeten had een briefje liggen. Ze neemt het op, een verwonderde blik in de oogen.

„Ik ben benieuwd of dit iets heeft te maken met het geheim," mompelt ze. „Het lijkt wel een brief. Ik heb veel lust om mevrouw Blauwbaard te spelen en den brief eens in te zien. Ik zal morgen alles aan Anton bekennen."

Ze opent den brief, een schalksche glimlach om den kleinen mond, en begint te lezen; doch de glimlach verstart, de brief ontvalt aan haar handen en de uitdrukking van geluk in haar oogen maakt plaats voor een van schrik en wanhoop.

„Het kan niet waar zijn," mompelt ze met witte lippen. „Tonny een dief! — Een man die geld verduisterd heeft van de bank! Oh, neen — neen — dat niet!" schreit ze. „En toch — in dezen brief bekent hij 't, het is zijn handschrift. Dat is dus de reden van de ongekende weelde! Dat verklaart alles, alles wat tot nog toe onverklaarbaar was: de rijke geschenken, de kostbare trouwplechtigheid.... oh, 't is afschuwelijk!"

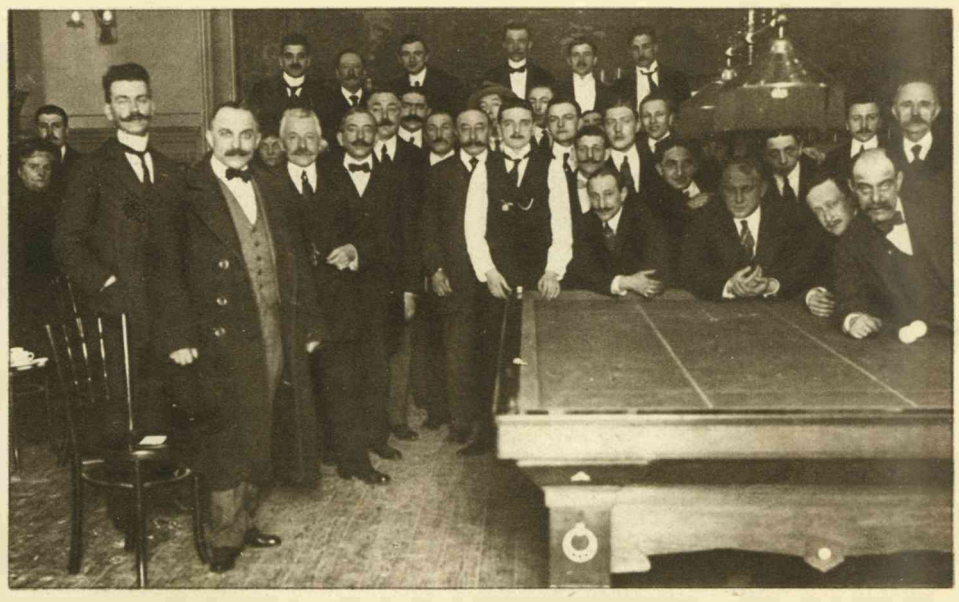
Ze bedekte het gelaat met de handen en barstte in snikken uit. Zoo zat ze eenigen tijd, terwijl haar tengere figuur schokte van nameloos wee. Eindelijk lichtte ze het hoofd op, haar bleek gelaat was nat van de tranen.

„Nu weet ik waarom hij mij zijn geheim niet vertellen wilde, voordat ik zijn vrouw was. Hij was bevreesd dat ik zou weigeren de vrouw te worden van een dief." Ze lachte bitter. „Ik heb het geheim nu zelf gevonden. Als iemand van de bank hier kwam en het vermoeden uitsprak dat ik, als zijn vertrouwde, van zijn misdaad kennis zou dragen,

EEN BELGISCH ADVOCAAT BIJ DE AMSTERDAMSCHE BALIE.

Mr. Jan Eggen, advocaat te Gent, doctor in de Geschiedenis, die sedert enkele maanden is benoemd tot privaatdocent aan de Amsterdamsche Universiteit en Donderdag 25 Maart voor de tweede kamer van het Gerechtshof te Amsterdam heeft gepleit om als advocaat te worden toegelaten bij de Amsterdamsche Balie. Een gebeurtenis, waarvan de geschiedenis van de laatste honderd jaar geen voorbeeld aanwijst. *(foto D. v. Kreveld).*

TEN BATE VAN DE BELGISCHE VLUCHTELINGEN.

De vorige week werd er te 's-Gravenhage een Biljartwedstrijd georganiseerd ten bate van de Belgische vluchtelingen. De heer Moons, Belgisch kampioen, speelde een match, groot cadre, over 400 caramboles met den heer Muller, kampioen van den Haag, welke match door den heer Moons gewonnen werd. Op onze foto ziet men (in overhemd) den heer Moons, links daarvan de heeren de Schepper en Muller. *(foto Sijes).*